

อายุความล่วงเลยการลงโทษ

มาตรา 98 บัญญัติว่า เมื่อใดมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมีได้รับโทษกึ่งได้ ได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีก็ดี ถ้ายังมีได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด หรือนับแต่วันที่ผู้กระทำความผิดหลบหนีแล้วแต่กรณี เกินกำหนดเวลาดังต่อไปนี้ เป็นอันว่าล่วงเลยการลงโทษ และลงโทษผู้นั้นมิได้

(1) ยี่สิบปี สำหรับโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก 20 ปี

(2) สิบห้าปี สำหรับโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี

(3) สิบปี สำหรับโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี

(4) ห้าปี สำหรับโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีลงมาหรือโทษอย่างอื่น

ในเรื่องอายุความล่วงเลยการลงโทษนี้ แยกได้เป็น 2 กรณี คือ

1. กรณีที่ยังมิได้รับโทษ กล่าวคือ เมื่อใดมีคำพิพากษาถึงที่สุดลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมีได้รับโทษ⁶⁹ และยังมีได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษ การนับอายุความล่วงเลยการลงโทษในกรณีเช่นนี้ นับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด หากเกินกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา 98(1) - (4) ก็เป็นอันล่วงเลยการลงโทษ

69 ยังไม่ได้ส่งไปขังตามหมายจำคุก หรือยังไม่ได้เข้ารับโทษในเรือนจำ.

2. กรณีที่ได้รับโทษมาบ้างแล้ว กล่าวคือ เมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นได้รับโทษมาบ้างแล้ว แต่การรับโทษนั้นยังไม่ครบถ้วน แล้วผู้รับโทษนั้นหลบหนี ถ้ายังไม่ได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษต่อ การนับอายุความล่วงเลยการลงโทษในกรณีเช่นนี้ นับแต่วันที่ผู้นั้นหลบหนี หากเกินกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา 98 (1)-(4) ก็เป็นอันขาดอายุความล่วงเลยการลงโทษ

ในเรื่องอายุความล่วงเลยการลงโทษนี้ กำหนดเวลาที่กำหนดไว้ใน (1)-(4) ของมาตรา 98 นั้น เป็นกำหนดเวลาตามที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว หมายความว่า เป็นกำหนดเวลาของปริมาณโทษที่ศาลพิพากษาลงโทษแก่จำเลยในชั้นสุดท้าย เป็นโทษที่เพิ่มหรือลดตามมาตรา 54 มาแล้ว

ผลของการนับกำหนดเวลาตามมาตรา 98 นี้ก็คือ ถ้ามีการหลบหนีในระหว่างรับโทษ หรือก่อนได้รับโทษ ไม่ได้ตัวผู้ที่จะรับโทษมารับโทษ เมื่อครบตามกำหนดเวลาที่บัญญัติไว้ในมาตรา 98(1)-(4)แล้ว ก็เป็นอันล่วงเลยการลงโทษ กล่าวคือ จะลงโทษผู้นั้นไม่ได้ และการที่ลงโทษผู้นั้นไม่ได้หมายความว่า ลงโทษไม่ได้เฉพาะโทษที่ยังไม่ได้รับ หรือรับบ้างแล้วยังไม่ครบถ้วนเท่านั้น ถ้าปรากฏว่าในระหว่างเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา 98(1)-(4) ผู้หลบหนีนั้นไปกระทำความผิดอาญาใด ๆ ขึ้น หรือแม้แต่ล่วงเลยกำหนดเวลาตามมาตรา 98(1)-(4) ผู้นั้นไปกระทำความผิดอาญาขึ้น ก็ยังต้องรับโทษตามความผิดฐานใดฐานหนึ่งที่ตนได้ทำขึ้นตามปกติ